

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ג

קונטרס 713

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

מהרה"ק מראפשיץ זי"ע ועוד צדיקים וקדושים שהגידו מראש גודל הנסיונות שיעמדו לנגדינו והזהירו על זה.

(על הגאולה עמוד קל"ו)

יא.

השלמה על דברים הנ"ל

המקרב רחוקים ומרחק קרובים בדוע שהוא מנהיג שקר

הנה ידוע שהאיש המהימן שממנו שמע רבינו הדברים הנ"ל הוא הרב הגאון הישיש מוה"ר שמואל בנימין שישא עליו השלום ששמע מר' יעקב הנ"ל עוד דברים נוספים שהיה מקובל אצלו מהרה"ק מרוזין זי"ע שנראין כמו השלמה לדברים הנ"ל שאמר: תדעו שקודם ביאת המשיח כמו שיהיו גדולים וצדיקים שיבררו גם כן מהתורה נביאים כתובים ש"ם בבלי ירושלמי וכו', היפוך מדרך האמת כדרך הרשעים ותדעו להשמר מאד מהם. ושאלו אותו: אם כן איך נוכל להכיר אותם, והשיב שהמבחן הזה יהיה בידכם שבאם על אנשים יראים וכשרים ימצא תמיד חובה, וירחק אותם ועל רשעים ימצא תמיד זכות ויקרב אותם, הרי זה סימן שהוא גם כן מהם והרחק תרחיקו מאתו, עד כאן דברותיו הקדושים.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יב.

הרה"ק מרוזין בימינו: גם הצדיקים תמהין מה פעל אל – בימינו יאמר, המנהיגים הם הגורמים החשוכות הגדול

וקדושת זלה"ה בייטב פנים (אבני זכרון לראש השנה וליום הכיפורים) מביא בשם רבינו הקדוש אור ישראל מרוזין זלה"ה שפירוש מאמר הכתוב (במדבר כ"ג) כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל, כי בימים הקדמונים היתה הנהגתו יתברך נעלמת מעיני המונים, אבל גילה סודו אל עבדיו הנביאים והצדיקים, אבל עתה בעוונותינו הרבים צרות תכופות זה לזה צרורות על שכמנו אשר גם בעיני ישראל הם בני העליה יפלא מה זה ועל מה זה עשה ה' ככה, וזה שכתוב: כעת יאמר ליעקב ולישראל הם שני מדריונות המונים ובני עליה, בלשון תמיהה מה פעל אל, עד כאן. ומסיים אא"ז זלה"ה שם, והגדרתו בשמו לפני מורי זלה"ה והוטב בעיניו, עכ"ד.

ולפי מצד דורנו אפשר לפרש הפסוק כעת יאמר ליעקב ולישראל שהוא כמו בשביל ישראל, בסיבת ישראל ובעבורם (ומצינו כמה פעמים שהלמ"ד משמשת במקום בעבור ובשביל) ותהיה כוונת הכתוב, "כעת יאמר ליעקב ולישראל", כלומר בשביל מעשי ישראל הם מנהיגי הדור יאמרו מה פעל אל, כי מעשי המנהיגים גורמים לחשכות ולהסתר פנים הנורא עד דתמהין ושיילין מה פעל אל, והבורא כל העולמים יעזור שנזכה לראות מהרה בישועת כל ישראל ובשמחתן, בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

דברי יואל פרשת נשא עמוד קפ"ח

רְגְלֵיו בַּיּוֹם הַהוּא, וְעוֹד מָה יָפוּ פְעַמְיָךְ
בְּנֻעָלִים, כִּד קַיִמִין בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בְּיוֹמָא דְדִינָא
בְּצֻלְתָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינְיֵיהוּ עוֹמֵד
מִכְּפָא דִין וְיוֹשֵׁב עַל כְּפָא רַחֲמִים, בְּזַמְנָא
דְּאִינוּן קַיִמִין בְּשִׁכְיִנְתָּא בְּגֻלְתָּא, וְסִבְלִין
עַלְיֵיהוּ כְּמָה דִינִין וְכְמָה יְסוּרִין, דְּאִמְרִין פִּי
עַלְיָךְ הוֹרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם נַחֲשֻׁכְנוּ כְּצֻאן

טְבַחָה (תהלים מוד כג).

וְכִד בְּר נִשׁ מְצַלִּי, צְרִיךְ בְּקֻדְמִיתָא לְנַחְתָּא
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהו"ה בְּקַרְיַאת
שְׁמַע, וְלִיָּה אִמְרִין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת
וַיִּמִין טְבִינ, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחוֹל תְּרַעָא דְהִיכְלָא
פְּנִימָאָה אִיְהִי סְתִימָא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל
מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר
הַפְּנִימִית הַפְּנָה קָדִים יִהְיֶה סָגוּר שְׁשֶׁת יָמֵי
הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵי בְּגִין דְּמַטְטְרוּן שְׁלִיט עַלְיֵיהוּ,
וּבַיּוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִיתִי בַעֲלָה יִפְתַּח, וְכֵן בַּיּוֹם
הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כִּד נַחֲתִית בְּר נִשׁ יְהו"ה
בְּקַרְיַאת שְׁמַע, צְרִיךְ לְנַחְתָּא לִיָּה בְּאֲדֹנָי,
דְּאִיהוּ בְּפּוֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפַתֵי תַפְתַּח
וּפִי יִגִּיד תְּהִלְתָּךְ.

דְּתַלְתָּ צְלוֹתִין אִינוּן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא
דְּמוֹסָף, צְלוֹתָא דְעַרְבִית אַתָּה קוּדְשָׁת,
וְדָא שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה, דְּאִיְהִי מַסְטְרָא דְשְׁמָאֲלָא,
דְּתַמְן לְיוֹאֵי, דְּאִתְמַר בְּהוּן וְקוּדְשָׁת אַתְּ הַלּוּיִם,
צְלוֹתָא דְשַׁחְרִית יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חֶלְקוּ,
וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיְהִי אִימָא עַלְאָה, עַלְה
אַתְמַר (תהלים סח יד) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אֵל

תִּקְרִי אִם אֵלָא אִם, דְּעַלְה אַתְמַר (בראשית כח
יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמִקּוֹם הַהוּא, בְּאַתְר דִּישׁ כ"ב אֲתוּוֹן
דְּאוּרִיַתָּא שְׁכִיבַת תַּמְן, זַפְּאָה אִיְהִי פּוֹמָא,
דְּאוּרִיַתָּא דְהִיָּא שְׁעַתָּא שְׁכִיבַת תַּמְן.

בְּזַמְן שְׁעַמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר
סִינִי, שְׁעַלִּיהֶם נִאָמַר וְעַמְדוּ
רְגְלֵיו בַּיּוֹם הַהוּא. וְעוֹד מָה יָפוּ
פְעַמְיָךְ בְּנֻעָלִים, כְּשְׁעוֹמְדִים
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה בַּיּוֹם הַדִּין בְּתַפְלָה,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבְלִים
עוֹמֵד מִכְּפָא דִין וְיוֹשֵׁב עַל כְּפָא
רַחֲמִים, בְּזַמְן שְׁהִם עוֹמְדִים עִם
הַשְׁכִּינָה בְּגֻלּוֹת וְסוּבְלִים עַלִּיהֶם
כְּמָה דִינִים וְכְמָה יְסוּרִים,
שְׁאוּמְרִים פִּי עַלְיָךְ הוֹרְגֵנוּ כָּל
הַיּוֹם נַחֲשֻׁכְנוּ כְּצֻאן טְבַחָה.

וּבְשַׁבְּתָךְ מִתְפַּלֵּל, צְרִיךְ
בְּהַתְחַלָּה לְהוֹרִיד אֶת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהו"ה,
בְּקַרְיַאת שְׁמַע, וְאִין אוּמְרִים
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וְיָמִים
טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׁבִימִים שֶׁל חַל,
שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם.
זֶהוּ שְׁכַתּוֹב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצַר הַפְּנִימִית
הַפְּנָה קָדִים יִהְיֶה סָגוּר שְׁשֶׁת יָמֵי
הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם
שְׁמַטְטְרוּיִן שׁוֹלֵט עַלִּיהֶם, וּבַיּוֹם
הַשַּׁבָּת שְׁיָבֵא בַעֲלָה יִפְתַּח, וְכֵן
בַּיּוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה,
כְּשִׁמּוֹרִיד אֲדָם יְהו"ה בְּקַרְיַאת
שְׁמַע, צְרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ
בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא כְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה
אֲדֹנָי שְׁפַתֵי תַפְתַּח וּפִי יִגִּיד
תְּהִלְתָּךְ.

שְׁיַרְדֵּשׁ תַּפְלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת,
וּרְבִיעִית תַּפְלַת מוֹסָף, תַּפְלַת
עַרְבִית אַתָּה קוּדְשָׁת, וְזוֹ שְׁכִינָה
תַּחְתּוֹנָה שֶׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל,
שְׁשֵׁם הַלּוּיִם, שְׁנֵאמַר בְּהֵם
וְקוּדְשָׁת אֶת הַלּוּיִם. תַּפְלַת
שַׁחְרִית, יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת
חֶלְקוּ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא
הָאֵם הַעֲלִיוֹנָה, עַלִּיהָ נִאָמַר אִם
תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתִים, אֵל תִּקְרִי
אִם אֵלָא אִם, שְׁעַלִּיהָ נִאָמַר
וַיִּשְׁכַּב בְּמִקּוֹם הַהוּא, בְּמִקּוֹם
שֶׁשׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, שׁוֹכְכַת שֵׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפָּה שֶׁהַתּוֹרָה שֶׁל אוֹתָהּ שְׁעָה שׁוֹכְכַת שֵׁם.

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא
 יְהו"ה עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא דְאֶחָד
 בְּתַרְוֵיהוּ, וְאִינוּן נִשְׁמָה יְתִירָה וְרוּחַ יְתִירָה
 וְנַפְשׁ יְתִירָה, נִפְשׁ יְתִירָה בְּעֵרֵב שַׁבַּת, אַתָּה
 קִדְשֵׁת, נִשְׁמָה יְתִירָה נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִתְמַר
 בְּהַּ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חִלְקוּ, רוּחַ יְתִירָה אַתָּה
 אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, וְנִפְאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּאִפְתַּח
 פּוּמוּי בְּתַלַּת צְלוֹתִין, לְקַבְּלָא (דף ג' ע"ב) לֹוּן
 בְּשַׁבַּת, תְּפַלַּת מוּסָף דָּא צְדִיק, דְּכָלִּיל בְּלָהוּ
 צְלוֹתִין, וּבִיה אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְמוּסָף כְּתָר יִתְנֵוּ
 לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתָר אִיהוּ כְּתָר עֲלִיוֹן, יְיָ
 אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ תְּלַת
 אָבְהֵן, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִלְּהָ וְתִרִין יִרְכֵי
 קְשׁוּט, מְלֵא כָל הָאָרְצַן כְּבוֹדוֹ דָּא שְׂכִינְתָּא.
 וְכֵאֵן שְׁפוּן דְּאִינוּן תְּרַעִין דְּהִיכְלָא, לְקַבְּלָא
 בְּהוּן צְלוֹתִין אֲלִין, וּבְגִין דָּא אַדְנִי
 שְׁפַתִּי תִפְתַּח (תהלים נא יז), פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי
 צְדָק (שם קיח ט), דִּכְד בֵּר נִשׁ אִפְתַּח פּוּמוּי
 בְּצְלוֹתָא בְּשְׂכִינְתִּיהָ, מִיַּד אַז תִּקְרָא וְיְיָ
 יַעֲנֵה (ישעיה נח ט), הוּא וּבֵית דִּינוּ, אֲיֹו תִמְנֵנָא
 אַתּוּן דְּאִינוּן יְהו"ה אֱהִי"ה, אָבָא וְאִמָּא, וְיְיָ
 יַעֲנֵה מִיַּד הוּא וּבֵית דִּינוּ יְהו"ה אַדְנִי.
 כֵּד אִינוּן בְּאָבָא וּבְאִמָּא, לִימִינָא וּשְׂמָאלָא,
 כָּל חַד אִיהוּ שֵׁם בְּפָנֵי עֲצָמוּ, וְכֵד אִינוּן
 בְּכְתָר עֲלִיוֹן אִינוּן בִּיחּוּדָא חֲדָא, כְּגוּוּנָא דָּא
 יֵאָהוּיָה"ה, בְּחֻסְדָּא וּגְבוּרָה אִינוּן יְהו"ה
 אֱהִי"ה, עֲנַפִּין מִתְפָּרְדִין לִימִינָא וּשְׂמָאלָא,
 בְּעֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא אִינוּן תְּרוּיָהוּ בִּיחּוּדָא
 חֲדָא, וְהִכִּי אִינוּן עֲנַפִּין מִתְפָּרְדִין בְּנִצּוּחַ וְהוּד,
 יְהו"ה לִימִינָא אֱהִי"ה לְשְׂמָאלָא, בְּצִדִיק
 מִתְיַחֲדִים, הָא הִכָּא רְזָא דְאִילָנָא, דְּאִתְפְּשֻׁן
 עֲנַפּוּי מַעִילָא, וּמִתְיַחֲדִין בְּשִׁרְשׁוּי לְתַתָּא, וְדָא
 עֵץ הַחַיִּים.

הַתְּפִיחָה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד
 וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד
 הָאִמְצָעִי שְׂאוֹחַז בְּשַׁנְיָהֶם, וְהֵן
 נִשְׁמָה יְתִירָה וְרוּחַ יְתִירָה וְנַפְשׁ
 יְתִירָה. נִפְשׁ יְתִירָה בְּעֵרֵב שַׁבַּת -
 אַתָּה קִדְשֵׁת. נִשְׁמָה יְתִירָה -
 נִשְׁמַת כָּל חַי, שְׁנַאֲמַר בְּהַּ יִשְׁמַח
 מִשָּׁה בְּמַתְנַת חִלְקוּ. רוּחַ יְתִירָה -
 אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי
 הוּא מִי שְׁפוּתַח אֵת פִּי בְּשִׁלְשׁ
 תְּפַלּוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשַׁבַּת.
 תְּפַלַּת מוּסָף זֶה צְדִיק, שְׂכוֹלֵל
 אֵת כָּל הַתְּפַלּוֹת, וּבוּ אוֹמְרִים
 בְּתְפַלַּת מוּסָף כְּתָר יִתְנֵוּ לָךְ
 יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתָר הוּא
 כְּתָר עֲלִיוֹן, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ -
 אָבָא וְאִמָּא, וְקְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ
 - שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה
 צְבָאוֹת - בְּרִית מִלְּהָ וְשְׁפַתִּי
 יִרְכֵם שֶׁל אִמָּת, מְלֵא כָל הָאָרְצַן
 כְּבוֹדוֹ זֶה שְׂכִינְהָ.

אֲשֶׁרִי הַשְּׁפַתִּים שֶׁהֵם שְׁעָרֵי
 הַהִיכָל לְקַבֵּל בְּהֵם אֵת הַתְּפַלּוֹת
 הַלְלוּ, וּמִשׁוּם זֶה אַדְנִי שְׁפַתִּי
 תִפְתַּח, פִּתְחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק,
 שְׁכַשְׁאֲדָם פּוֹתַח פִּיו בְּתַפְלָה עִם
 שְׂכִינְתּוֹ, מִיַּד אַז תִּקְרָא וְיְהו"ה
 יַעֲנֵה, הוּא וּבֵית דִּינוּ, אֲיֹו שְׂמוּנָה
 אוֹתִיּוֹת שְׁהֵן יְהו"ה אֱהִי"ה, אָבָא
 וְאִמָּא, וְיְהו"ה יַעֲנֵה מִיַּד, הוּא
 וּבֵית דִּינוּ, יְהו"ה אַדְנִי.

כְּשֶׁהֵם בְּאָבָא וּבְאִמָּא, לִימִין
 וּשְׂמָאל, כָּל אֶחָד הוּא שֵׁם בְּפָנֵי
 עֲצָמוּ, וּכְשֶׁהֵם כְּתָר עֲלִיוֹן, הֵם
 בִּיחּוּד אֶחָד כְּמוֹ זֶה:
 יֵאָהוּיָה"ה, בְּחֻסְדָּא וּגְבוּרָה, הֵם
 יְהו"ה אֱהִי"ה, הַעֲנַפִּים נְפָרְדִים
 לִימִין וּלְשְׂמָאל, בְּעֲמוּד הָאִמְצָעִי
 הֵם שְׂנִיָּהֶם בִּיחּוּד אֶחָד, וְכֵן
 הַעֲנַפִּים נְפָרְדִים בְּנִצּוּחַ וְהוּד,
 יְהו"ה לִימִין, אֱהִי"ה לְשְׂמָאל,
 בְּצִדִיק מִתְיַחֲדִים. הִרִי כָּאֵן סוּד
 הָאִילָן, שְׂמַתְפְּשִׁים עֲנַפּוּי
 מִמְעַלָּה וּמִתְיַחֲדִים לְמַטָּה
 בְּשִׁרְשׁוֹ, וְזֶה עֵץ הַחַיִּים.

עין הדעת טוב, דלית ביה רע, מתתא לעילא,
 כגוונא דא, אדנני שכינתא תתאה, יהו"ה
 עמודא דאמצעייתא, ואינון בתרין ירכין ענפין
 מתפרדין לימינא ושמאלא, והכי בתרין
 דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא,
 בצדיק אינון ביחודא חדא יאהדונה"י, ודא
 רזא דחשמ"ל, חיוון דאשא ממללן, כל
 הפורע פורע בכורף, דאיהי יאהדונה"י, וכל
 הזקף זקף בשם, בתרין שמען ודא יהו"ה
 אהי"ה.

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים
 מתתא לעילא, הדא הוא דכתיב (שיר
 השירים ז ב) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב,
 חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן,
 שררף אגן הסהר, שני שדיך, צוארף, ראשך,
 הא הכא מתתא לעילא.

והיא משבחת לקודשא בריך הוא מעילא
 לתתא, ראשו פתם פז, עיניו, לחיו,
 שפתותיו, ידיו, שוקיו, זכאה איהו מאן דסליק
 צלותא בכל אבר ואבר בתקונא דא.

הא חזי יהו"ה אדנני איהו קודשא בריך הוא
 ושכינתיה, בתרין שוקין יהו"ה לימינא
 אדנני לשמאלא, ואינון אספקלריאה
 המאירה ואספקלריאה שאינה מאירה, בצדיק
 תרוייהו חד יאהדונה"י, והכי בתרין דרועין
 יהו"ה לימינא אדנני לשמאלא, בעמודא
 דאמצעייתא יאהדונה"י תרוייהו ביחודא חדא,
 בסוד אמ"ן, ובגין דא גדול העונה אמן יותר
 מן המברך, הא איהו מתתא לעילא.

מעילא לתתא יהו"ה אהי"ה תרוייהו חד
 בכתר עליון, כגוונא דא יאהויה"ה,
 בחכמה ובינה יהו"ה אהי"ה, בתרין דרועין
 יהו"ה אהי"ה, בעמודא דאמצעייתא תרוייהו

עין הדעת טוב, שאין בו רע,
 ממשטה למעלה, כמו זה: אדנני
 שכינה תחתונה, יהו"ה העמוד
 האמצעי, ובשתי ירכים הענפים
 שנפרדים לימין ולשמאל, וכך
 בשתי הזרועות נפרדים ענפים
 לימין ושמאל. בצדיק הם ביחוד
 אחד יאהדונה"י, וזה סוד
 החשמ"ל, חיות של אש
 מדברות, כל הפורע פורע
 בכורף, שהיא יאהדונה"י, וכל
 הזקף זקף בשם, בשני שמות,
 וזה יהו"ה אהי"ה.

ובהם היה משבח את השכינה
 בשיר השירים ממשטה למעלה.
 זהו שכתוב מה יפו פעמיך
 בנעלים בת נדיב, חמוקי ירכיך
 כמו חלאים מעשה ידי אמן,
 שררף אגן הסהר, שני שדיך,
 צוארף, ראשך, הרי כאן ממשטה
 למעלה.

והיא משבחת את הקדוש ברוך
 הוא ממעלה למטה, ראשו פתם
 פז, עיניו, לחיו, שפתותיו,
 שוקיו. אשריו מי שמעלה את
 התפלה בכל איבר ואיבר בתקון
 הנה.

בא וראה, יהו"ה אדנני הוא
 הקדוש ברוך הוא ושכינתו,
 בשתי שוקים, יהו"ה לימין,
 אדנני לשמאל, והם אספקלריה
 המאירה ואספקלריה שאינה
 מאירה, בצדיק שניהם אחד,
 יאהדונה"י. וכך בשתי זרועות,
 יהו"ה לימין, אדנני לשמאל,
 בעמוד האמצעי יאהדונה"י,
 שניהם ביחוד אחד, בסוד אמ"ן,
 ומשום זה גדול העונה אמן
 יותר מן המברך, זהו ממשטה
 למעלה.

במעלה למטה, יהו"ה אהי"ה
 שניהם אחד בכתר עליון, כמו
 זה: יאהויה"ה, בחכמה ובינה
 יהו"ה אהי"ה, בשתי זרועות

פחדא, בנצח יהוד יהו"ה אהי"ה דא לימינא ודא לשמאלא, בצדיק תרוייהו ביחודא פחדא, וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא כגוונא דא יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברין יהו"ה אהי"ה, ובגין דא איהי קרית ארבע, חבורא דארבע שמקו, דאינון בארבע פרשיין דתפלין דיד, ובארבע בתי דתפלין דרישא.

ובר נביא הוה סליק לעילא, ודפיק לתרעא, אי הוה סליק בשכינתא, הוה פתח ליה מיד, והוה אמר ליה בן אדם עמד על רגליך ואדבר אתך (יחזקאל ב א), דאנת הוא דהוית סביל לשכינתא בצלותא בעמידה, עמוד על רגליך, דאתמר בהון (שם א ט) וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגולים פנקודים דאינון מנהיגים לאתוון, ומסטרטא דאתוון אינון מרובעין, הדא הוא דכתיב (שם י"ו) על ארבעת רבעיהם בלכתם ללכו, ועוד על ארבעת רבעיהם, אינון (דף לה ע"א) ארבע קדושות דאומר בר נש בכל יומא, ועוד עמוד על רגליך בקדמאין, ומה שאלתך עד חצי המלכות באמצעיות, ותעש בבתראין, דתמן איהו בר נש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו, אליו נפקין דיהיב לון מלפא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא, מארי דברית מילה, ואמרי אדנ"י שפתי תפתח.

וכאן אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה, דאיהי ודאי עלייהו תפלה מעומד, וקמת עלייהו בגלותא, ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יהו"ה, דעליה אתמר כל הזוקף זוקף בשם, דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא, ואלין דלא זקפין לה בשם יהו"ה בצלותהון, או בפקודין דאורייתא (ג"א יהו"ה, שעליו נאמר כל הזוקף זוקף בשם, שבו צריך בן אדם לזקף את השכינה, ואלו שלא

יהו"ה אהי"ה, בעמוד האמצעי שניהם כאחד, בנצח יהוד יהו"ה אהי"ה, זה לימין וזה לשמאל, בצדיק שניהם ביחוד כאחד, וכן במלכות שניהם ביחוד אחד כמו זה: יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברים יהו"ה אהי"ה, ומשום זה היא קרית ארבע, החבור של ארבעה שמות, שהם בארבע פרשיות של תפלין של יד, ובארבעה בתי תפלין של הראש.

ובשנביא היה עולה למעלה ודופק בשער, אם היה עולה עם השכינה, היה פותח לו מיד, והיה אומר לו, בן אדם, עמד על רגליך ואדבר אותך, שאמה הוא שהיית סובל את השכינה בתפלת עמידה, עמד על רגליך, שנאמר בהם וכף רגליהם ככף רגל עגל, עגלים פנקדים שהם מנהיגים את האותיות, ומצד האותיות הם מרבעים. זהו שכתוב על ארבעת רבעיהם בלכתם ללכו. ועוד על ארבעת רבעיהם, הם ארבע קדושות שאומר אדם בכל יום. ועוד עמד על רגליך - בראשונות, ומה שאלתך עד חצי המלכות - באמצעיות, ותעש - באחרונות, ששם אדם הוא כמו עבד המקבל פרס מרבו והולך לו. אלו יוצאים, שנותן להם המלך את פקשותם, והרי אחרים דופקים בשער, בעלי ברית מילה, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח.

אשריהם ישראל שהם רגלי השכינה, שעומדת עליהם בתפלת העמידה, שהיא ודאי עליהם תפלה מעמד, ועומדת עליהם בגלות, ובמה עומדת עליהם? משום שמורידים אליה

זוקפים אותה עם שם יהו"ה בתפלתם, או במצוות של התורה (שלהם), היא צועקת עליהם, נתנני יהו"ה בידי לא אוכל קום, שפסמיכה שלה היא בשמי זרועות, שהן חסד וגבורה, והעמידה שלה בשמי שוקים, שהם גצח והוד, והזקיפות שלה בגוף, שהוא העמוד האמצעי, שמו יהו"ה, ומשום כך כל הזוקף זוקף בשם, והיחוד שלה עם צדיק, ומשום אלו שלא יכולה לעמד עמהם בתפלה, ואין לה סמיכה ולא זקיפה עמהם בגלות, מתעצבת בהם, וסוד הדבר - בן חכם ישמח אב ובן פסיל תוגת אמו, ובגללו ויתעצב אל לבו, ולמה כל זה לאמו ולא לאביו?

א"ר זהו סוד עליון, מצוות עשה הן מימין, ששם חכמה, כמו שבארוהו בעלי המשנה, הרוצה להחכים ידרים, ומצוות לא תעשה הן משמאל, ששם האם העליונה, שהם אדניי שמעיה, אדניי סלחה, אדניי חכמים, וכשלא חוזרים בתשובה אותם שעוברים על לא תעשה שהם משמאל, נאמר עליהם ובן פסיל תוגת אמו, משום ששם האם לשמאל, והלב הוא לשמאל, (וסוד הדבר) ומשום זה ויתעצב אל לבו.

ושתי הנו"ת הן, לימין ולשמאל, כמו זה: יהו"ו יוה"ה, לימין, וכו' יהו"ה בחכמה יסד ארץ, האב עם הבת, ה' עליונה עם הבן שהוא ו', תפלין על ראשו, זהו שכתוב ובזרוע עזו, אלו תפלין של ראש, שבכל מקום שאות ה' על ו', היא אם. וזהו הסוד של קרבן עולה ויזרד, שעולה ה' אל י', ויזרדת ה' אל

דלהון), איהי צווחת עלייהו, נתנני יי' בידי לא אוכל קום (איכה א"ד). דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה, ועמידה דילה בתרין שוקין דאינון גצח והוד, וזקיפו דילה בגופא דאיהו עמודא דאמצעיטא, יהו"ה שמיה, ובגין דא כל הזוקף זוקף בשם, ויחודא דילה בצדיק, ובגין אליון דלא יכילת למיקם בהון בגלותא, ולית לה סמיכו ולא זקיפו בהון בגלותא, אתעציבת בהון, ורזא דמלה בן חכם ישמח אב, ובן פסיל תוגת אמו (משלי י"א), ובגיניה ויתעצב אל לבו (בראשית י"ז), ואמאי פולי האי לאמיה ולא לאבוהי.

א"ר דא רזא עלאה איהו, פקודין דעשה אינון מימינא דתמן חכמה, פמה דאוקמוהו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים, ופקודין דלא תעשה אינון משמאלא דתמן אימא עלאה, דבהון אדניי שמעיה אדניי סלחה אדניי חכמים, ביום הפפורים, וכד לא חזרין בתיובתא אינון דעברין על לא תעשה דאינון משמאלא, אתמר עליהו (משלי י"א) ובן פסיל תוגת אמו, בגין דתמן אימא לשמאלא, ולבא איהו לשמאלא, (ורוא דמלה) ובגין דא ויתעצב אל לבו.

ותרין הויו"ת אינון לימינא ולשמאלא, כגוונא דא יהה"ו יוה"ה, י' לימינא וביה יהו"ה בחכמה יסד ארץ (שם ג' ט), אב עם ברתא, ה' עלאה עם ברא דאיהו ו', תפלין על רישיה, הדא הוא דכתיב (ישעיה ס"ח) ובזרוע עזו אלו תפלין דרישא, דבכל אתר דאת ה' על ו' איהי אימא.

נדא רזא דקרבן עולה ויזרד, דסליק ה' לגבי י', ונחית ה' לגבי ו', ואם לאו האי

הוה"ה יהה"ו, דאתרמיז בהאי קרא (ירמיה ט
 כג) פי אם בזאת יתהלל המתהלל השפל
 וידוע אותי, לא הוה ידעין בני נשא קרבן
 עולה ויורד, דכד לא הוה בר נש קריב את ה'
 עם י', ה' עם ו', ומאן עולה ויורד, מאן הוה
 ידע מאי ניהי ה' דאיהי ברפא, דאית ליה
 לסלקא לה לגבי אבא, וה' דאיהי אימא
 לנחמא לה לגבי ברא, אלא בגין האי הוה"ה
 דאיהי יהה"ו, דה' דאיהי על ו' איהי אימא
 עלאה, ובה אשתמע ה' תפאה דאיהי תחות
 י' דאיהי ברפא, ודא רזא דקרפנא, דצריף
 לסלקא ה' לגבי י', ולנחמא ה' לגבי ו'.

וה"ה י' איהו לימנא חכמה, ו' תורה
 שבכתב, מימינו אש דת למו (דברים לג

כ.) והאי איהו דאמרין מוח הבן דאתמשך
 ממוח האב, ה' עלאה לשמאלא, ומתמן
 אתהיבת אורייתא שבעל פה, דאיהי ה'
 תפאה.

זכאין אינון ישראל דיידעין רזין עלאין
 בהויו"ת, דבהון סלקין צלותין
 בהבליים דפומהון, ונחתין אינון חיילין בהון
 פדקא יאות, דכד בר נש סליק שכינתיה
 בצלותיה, קודשא בריך הוא נחית עליה, הדא
 הוא דכתיב (שמות כ כד) בכל המקום אשר אזכיר
 את שמי אבא אליך וברכתיה, זכאין אינון
 ישראל דאינון רגלין לשכינתא, למיקם עמה
 בין בריוח בין בעאקו, דכד אנון בדינא (ד' טז
 ט"ו) ביומא דדינא דאיהי ראש השנה, איהי
 קמת עמהון לדינא, דקיימין לה בצלותהון,
 דעלייהו אתמר (משלי ו כב) בהתהלךך תנחה
 אותך, בשכבך תשמור עליך, והקיצות היא
 תשיחך, דבכל אתר דקיימין ישראל בכל

ו', ואם לא ההו"ה יהה"ו הוה
 שגומן בכתוב הזה, כי אם
 בזאת יתהלל המתהלל השפל
 וידוע אותי, לא היו יודעים בני
 אדם קרבן עולה ויורד, ששאל
 היה אדם מקריב את אות ה' עם
 י', וה' עם ו', ומי עולה ויורד,
 מי היה יודע מי היא ה' שהיא
 הבת שיש לו להעלותה אל
 האב, וה' שהיא האם להוריד
 אותו אל הבן? אלא בגלל
 ההו"ה הוה שהיא יהה"ו, שה'
 שהיא על ו' היא האם העליונה,
 ובה נשמע ה' תחתונה, שהיא
 תחת י', שהיא הבת, וזה סוד
 הקרבן, שצריף להעלות ה' ל',
 ולהוריד ה' אל ו'.

וה"ה, י' הוא לימין, חכמה, ו'
 תורה שבכתב, מימינו אש דת
 למו, וזהו שאומרים מוח הבן
 שנמשך ממוח האב. ה' עליונה
 לשמאל, ומשם נתנה תורה
 שבעל פה, שהיא ה' תחתונה.

אשריהם ישראל שיודעים
 סודות עליונים בהויו"ת, שבהם
 עולים ויורדים בהבליים של
 פיהם, ויורדים אותם החלות
 בהם כראוי, ששאדם מעלה
 את שכינתו בתפלותו, הקדוש
 ברוך הוא יורד עליו. זהו
 שכתוב בכל המקום אשר אזכיר
 את שמי אבא אליך וברכתיה.
 אשריהם ישראל שהם רגלי
 השכינה לעמד עמה בין ברוחה
 בין בצרה, ששקשה בדין ביום
 הדין, שהוא ראש השנה, היא
 עומדת עמהם לדין שמעמידים
 אותה בתפלתם, שעליהם נאמר
 בהתהלךך תנחה אתך, בשכבך
 תשמר עליך, והקיצות היא
 תשיחך. שכל מקום שעומדים
 ישראל בכל מצוה ומצוה

פקודא ופקודא לשכינתא, איהי קיימת בגינייהו בכל דוחקא וצערא, בין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למווד בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במוותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

ויקהל
-שנה א' 22-

על ידי שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמעון בן יוחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל הר קדשי" (שבת ק"ח ע"ב).